НЕМОЖЛИВІ ДОСТАВКИ · 2

Не відкривати до грому

Lui Eriksson

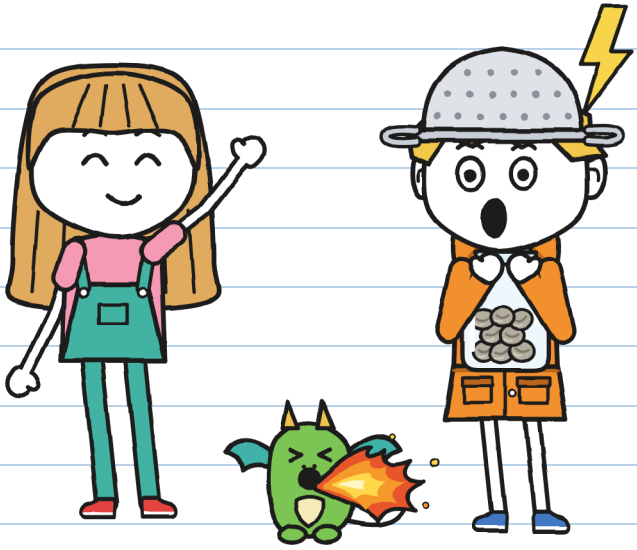

(зошит Гуні)

РОЗМІР S
Початковий рівень · 7+

НЕМОЖЛИВІ ДОСТАВКИ · 2

Не відкривати до грому

Текст та ілюстрації: Lui Eriksson

РОЗМІР S · Початковий рівень · 7+

Українська версія: LinguAula

Перше видання: 2026

© 2026 Lui Eriksson · info@linguaula.com

Можна вільно копіювати — для класу і для дому.

Друга книжка серії. Перша: «Ця посилка кусається».

LinguAula

Опрацьовуй кожен розділ на linguaula.com

Жоден грім не постраждав під час написання цієї книжки. —Ю.

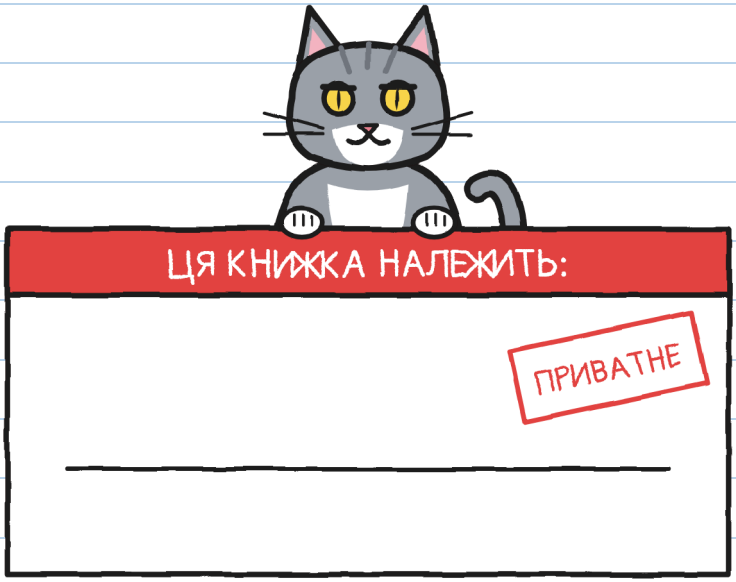

І нікому більше. —Ю.

Якщо знайдеш, не відкривай до грому.

Ця печатка позначає те, що буває лише в казці: ти так не роби. Якщо це триває кілька сторінок, написано ВІД ТУТ і ДО ТУТ. Під час справжньої грози діє сторінка 76. —Ю.

ХТО Є ХТО

Гуні. Кур'єр по суботах. Мисливець за грозами (більш-менш). Це його зошит.

Юля. Рахує секунди між блискавкою і громом. Пише зеленим і підписується Ю.

Крихта. Дитинча дракона. Повторює все за Гуні. Усе.

Тоньо. Розвозить для БЛИСКАВКИ на велосипеді. За десять хвилин або безкоштовно.

Флора. Садівниця з вулиці Канальної, 9. Каміння не підписує.

Віра. Доглядає драконів у Домі драконів, поруч із будинком Флори. Крихта живе з нею.

Мара. Власниця «Неможливих доставок». Носить відьомський капелюх. Знає більше, ніж каже.

R. Надсилає посилки, які ніхто не може доставити. Імені ніхто не називає.

ЗОШИТ ДОСТАВОК 2
Гуні

ОФІЦІЙНИЙ.

«Офіційний»: першою його читаю я. Офіційно. —Ю.

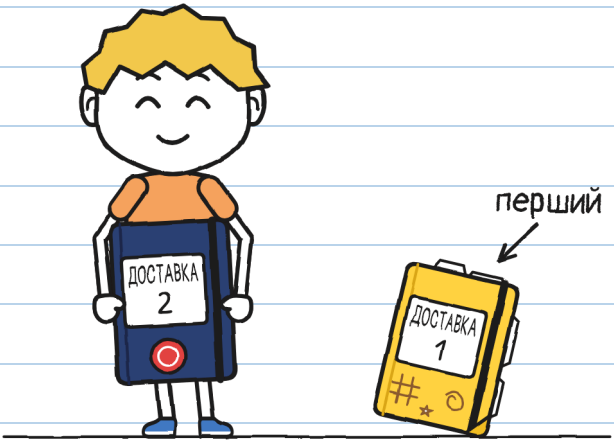

Зошит No 1 закінчився: він повний. Цей мені дала Мара, власниця крамниці. На ньому печатка крамниці. Каже, що офіційний зошит не розмальовують. Побачимо.

РОЗДІЛ 1

Мисливець за грозами

У крамниці Мари є посилка, яка тремтить. Щодня трохи дужче.
Я не збираюся її чіпати.
Остання, яку ми з Юлею доставили, була яйцем.
Тепер її звуть Крихта, вона має крила й повторює за мною все.

У крамниці навпроти мого дому лишилося дев'ятнадцять повернених. Одна дуже поспішає.

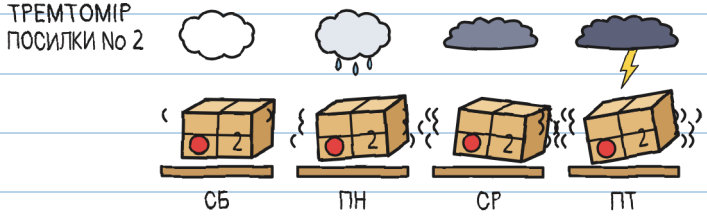

Це не страх: насувається гроза. У суботу, о шостій вечора. Я шість разів дивилася прогноз погоди. —Ю.

Повернена посилка завжди повертається. Хто її отримує, мусить підписати етикетку чорнилом, що не стирається, як-от зеленим маркером Юлі. Інакше на світанку вона летить на свою полицю. Усі їх надсилає одна й та сама людина: R.

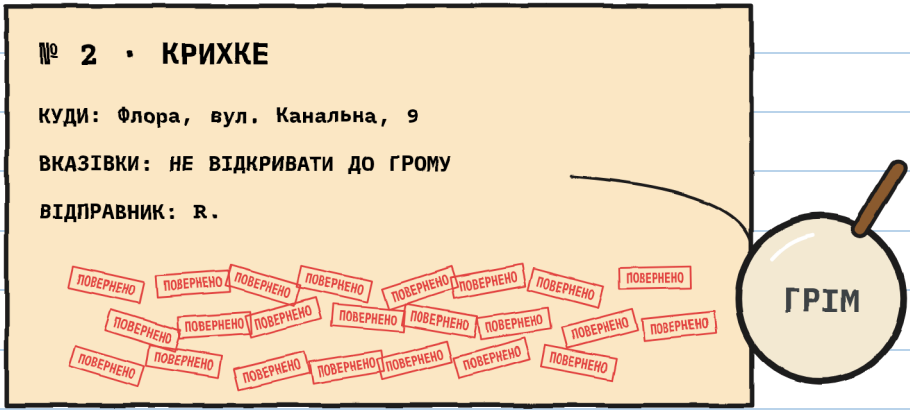

На посилці No 2 було двадцять три штампи ПОВЕРНЕНО.

Двадцять три. Я порахувала їх двічі. —Ю.

— Двадцять три рази я носила її сама, — сказала Мара. — І жодного разу під час грози.

У суботу о десятій Мара чекала нас із посилкою No 2. Тоньо вже був там. По суботах ми втрьох відбуваємо покарання за те, що без дозволу доставили посилку No 1. Допомагаємо в крамниці.

— Цю, — сказала Мара, — доставите ви. Сьогодні по обіді.

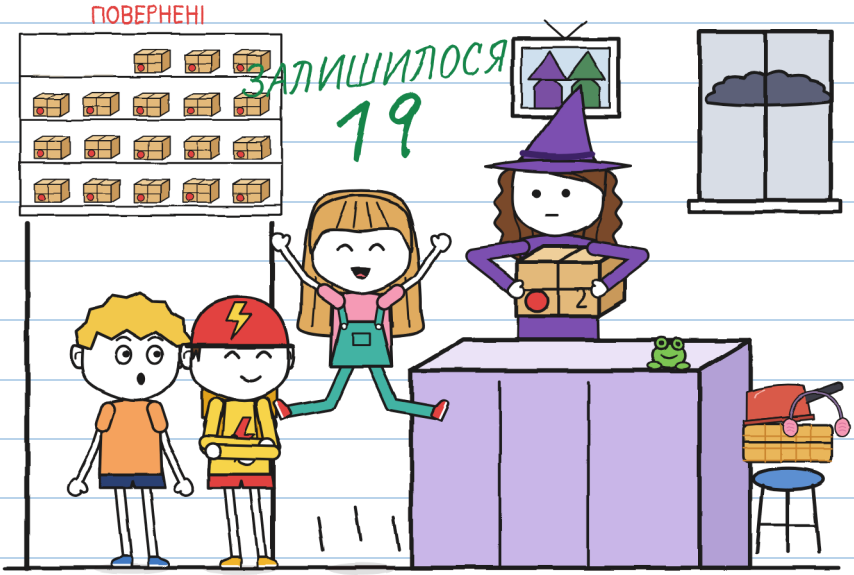

Юля підстрибнула дуже високо. Ледь не торкнулася таблички ЗАЛИШИЛОСЯ 19.

Мара поставила три умови. Вона порахувала їх на пальцях:

1. Виходите о п'ятій, до грози. Залишаєтеся в Флори, доки вона не мине.
2. Ваші родини вже знають. Флора теж.
3. Правило з етикетки: не відкривати до грому. Годиться той, що просто над вами; далекі — ні.

— А ти не йдеш? — запитала Юля.

— У мене тут справи, — сказала Мара. І подивилася крізь вітрину: небо сірішало.

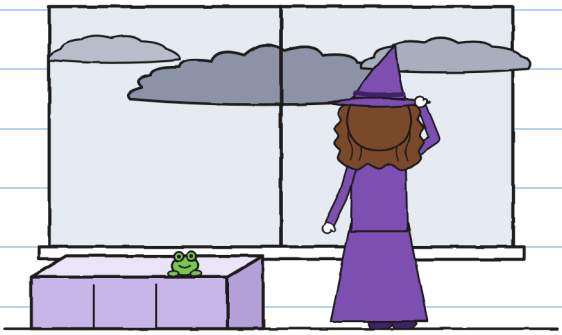

Які справи? —Ю.

Тоді Юля подивилася на мене.
— Ти любиш грози?

І я сказав те, що кажуть, коли так дивляться:

— Обожнюю. У моєму іншому районі я був професійним мисливцем за грозами.

Що я сказав

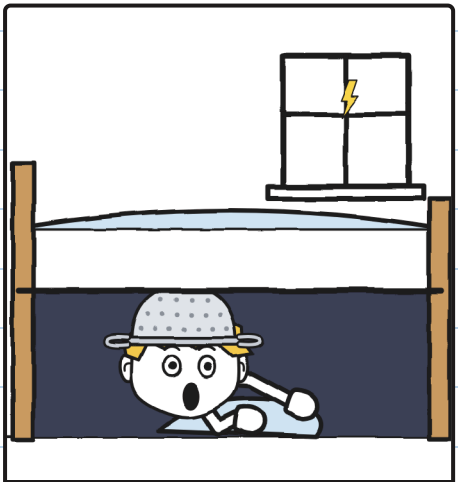

Як було насправді

Професіонал з-під ліжка. —Ю.

Юля навчила мене рахувати грози. У моєму зошиті. Без дозволу, як завжди:

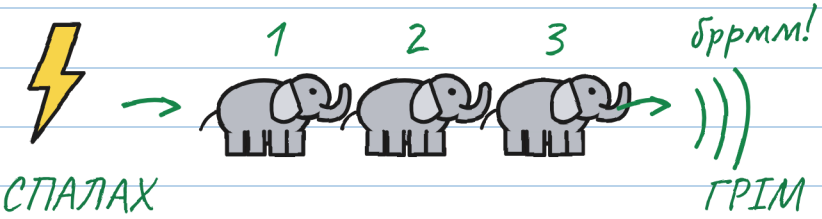

один слон, два слони, три слони...

1 слон = 1 секунда

3 слони = 1 кілометр (приблизно)

0 слонів = НАД НАМИ!

↖ Це грім з етикетки.
Далекі не відкривають посилку.

Більше слонів: ця блискавка вдарила далі.

Якщо чуєш грім, навіть далекий: в укриття!

Те, що знаєш, лякає менше. —Ю.

Мені це не було потрібно: я обожнюю грози. Але я записав — про всяк випадок.

Тоньо прочитав етикетку через моє плече.
— БЛИСКАВКА не доставляє під час грози.
Він показав нам дрібний шрифт на рюкзаку.
— Грози ще немає, — сказала Юля.
Тоньо глянув ще раз. Про «ще» — ні слова.

Дрібний шрифт був надто дрібний. —Ю.

І він пішов із нами.
О п'ятій я збігав додому по дощовик.
— Одягни помаранчевий, — сказала мама. — Ти точно йдеш? Бо ти ж, коли гримить...
— ДО ПОБАЧЕННЯ, МАМО!

«Бо ти ж, коли гримить...» ЩО? —Ю.

Ми перейшли Великий міст. Уночі його розводять для кораблів. Небо чорніло дедалі дужче. Посередині Юля помахала воді рукою. Дуже серйозно. Вони з каналом не ладнають.

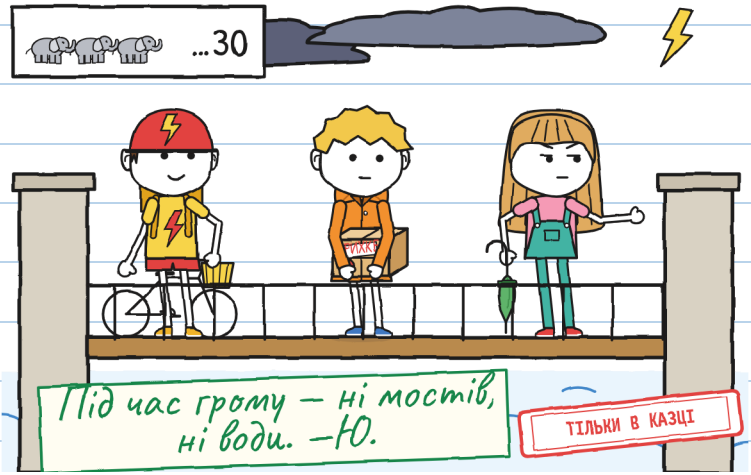

Дуже далеко спалахнуло небо. Юля нарахувала тридцять слонів.

Бррмм.

— Ця блискавка вдарила приблизно за десять кілометрів, — сказала вона. — За прогнозом гроза буде о шостій.

— Прогриміло! — сказав Тоньо. — Тепер уже відкриваємо?

— Цей не відкриває посилку, — сказала Юля. — Той, що на етикетці, лунає разом зі спалахом: нуль слонів. Але цей уже чути: в укриття! Ми побігли до вулиці Канальної. Я вдав, що нічого не чую.

— Це була гикавка? — запитала Юля.
— Ні, — відповів я. — Гик!

Це зі мною з дитинства, лише від громів. Після кожного — багато гиків поспіль: один кожні три секунди. Коли гроза над головою, я не можу зупинитися. Це не страх. Моє тіло робить це саме.

Це називається страх. —Ю.

Віра чекала нас біля своїх дверей, з Крихтою на руках. По суботах Крихта гуляє зі мною.
— Сьогодні лише до Флори: це її перша гроза, — сказала Віра й віддала мені її. — Вона повторює за тобою все, Гуні. Навіть те, що ти відчуваєш. Якщо злякається, не тягни її: вона вчепиться. Коли гроза мине, тричі стукни в мур, і я прийду.
— Я нічого не відчуваю, — сказав я. — Я обожнюю грози.

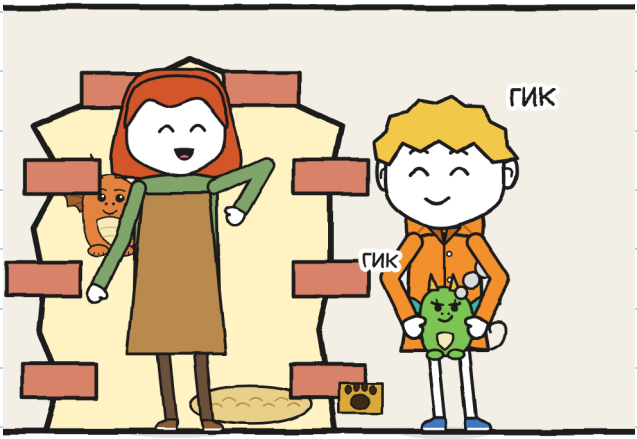

Далеко прогриміло. Я гикнув. Крихта гикнула. З її носа пішов дим.
— Усі всередину, швидко! — сказала Віра.

Будинок Флори — той із геранню. Дві суботи тому вона дивилася на нас із того балкона. Ми шукали двері Дому драконів. Вони схожі на стіну.

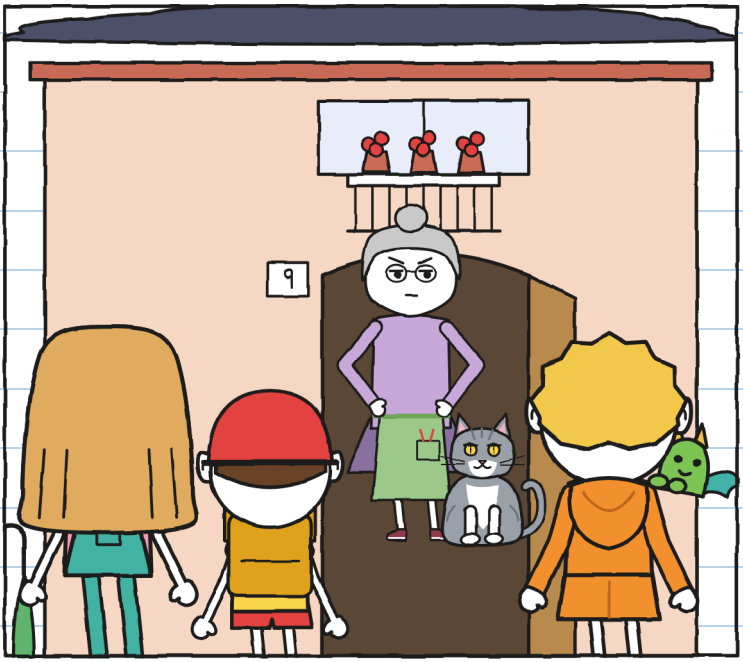

Флора відчинила двері. Ми навіть не встигли постукати. Вона подивилася на коробку. Подивилася на небо. Подивилася на Крихту.
— Дитинча Віри. Хай не спалить мені папороті, — сказала вона. — Заходьте, бо йде дощ. Попереджаю: каміння я не підписую.

РОЗДІЛ 2

Грім!

Кухня Флори повна рослин. У глибині скляні двері ведуть до теплиці. Задні, з котячим лазом, — у двір. Тоньо завів велосипед у коридор — через дощ.

На склі теплиці були намальовані краплі. Вони піднімалися, а не стікали.

— Шибки від R., — сказала Флора. — Пропускають дощ, коли я хочу. Блискавку — ніколи.

Флора поставила коробку на стіл. Відкрила її, не питаючи. Усередині був скляний слоїк. З вісьмома сірими кульками.

— Не відкривати до грому! — вигукнула Юля.

— Я відкрила коробку, а не слоїк, — сказала Флора. — Я вже знаю, що там: мені обіцяли ліхтарниці, а присилають каміння.

— Що таке ліхтарниця? — запитав я.

Флора показала нам стару фотографію: набережна каналу вночі, вогники вздовж берега.

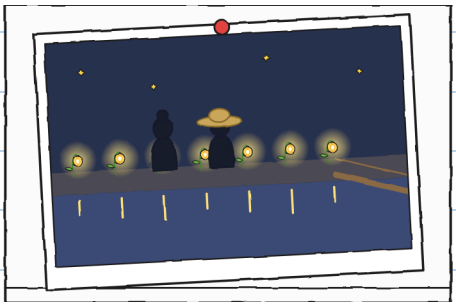

— Це рослини, — сказала Флора. — Вони зберігають світло блискавок і світять усю ніч.
— А з R. ви їх садили?
— Насіння приносили пробуджене. Землю клала я. Сплячого не бачила.
— А ліхтарниці?
— Згасли. Приходити перестали. Присилають оце.

Тому канал темний. Тому страшна кладка.

Лякала. Мене — дуже: я перейшла її в тетряві. —Ю.

— R. завжди виконує обіцяне, — сказала Флора.
— Пізно, але виконує. Тут — ні: двадцять три рази — каміння.

Я подумав про етикетку: НЕ ВІДКРИВАТИ ДО ГРОМУ.
— А ви коли-небудь чекали грому, щоб його відкрити? — запитав я.

Флора глянула на мене, ніби я спитав дурницю.
— Я нікого не чекаю, — сказала вона. — Навіть грому.

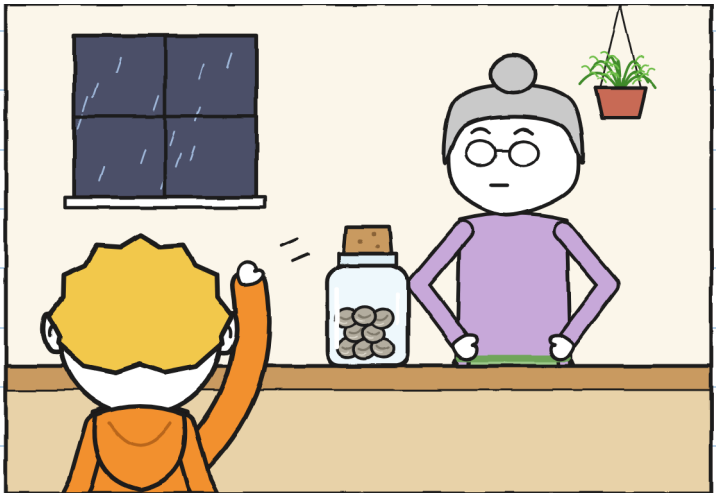

Кіт Флори звається Грім. Його ім'я написане на його мисці. Він сірий, як хмара. І муркоче, як грім.

Ми чекали грозу на кухні. Відбулося багато дрібниць:

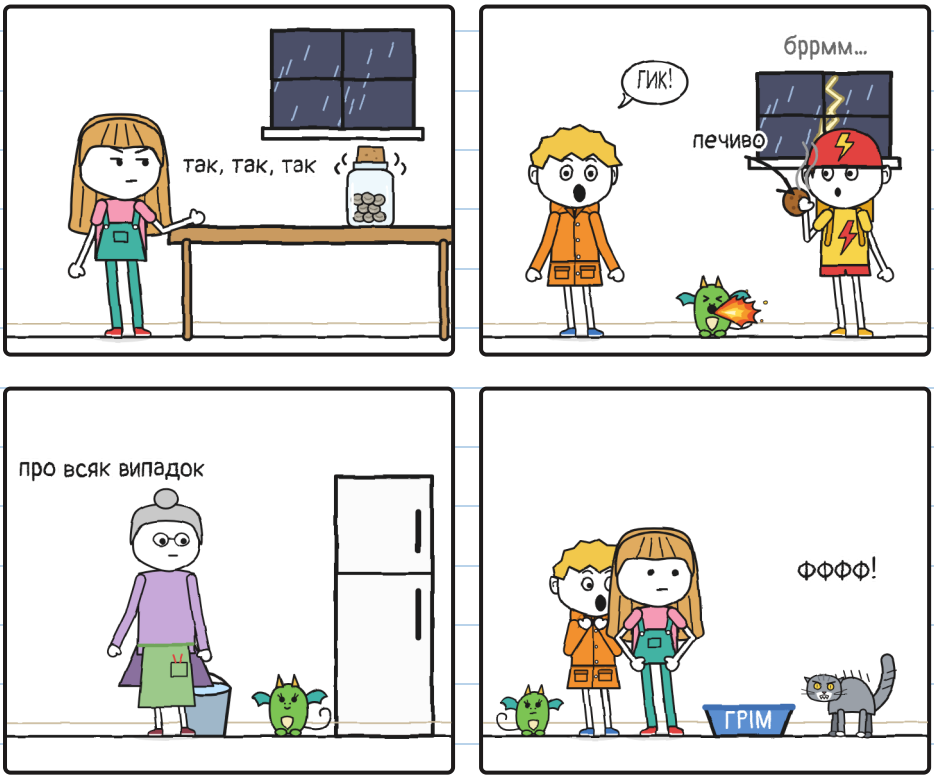

Найгірше в громі — чекати на нього. —Ю.

Слоїк дзеленчав: дзень, дзень. Дедалі дужче.
Юля рахувала: «Дванадцять слонів».
Потім: «Дев'ять».
Її нога підстрибувала під столом.

— Ти зараз проб'єш дірку в підлозі, — сказав я.
— Я рахую.
— Твоя нога рахує дуже швидко.
Тут Крихта пустила ще один маленький язичок полум'я. Грім метнувся крізь котячий лаз у двір.
Флора відчинила задні двері й закричала:
— ГРІІІМ!

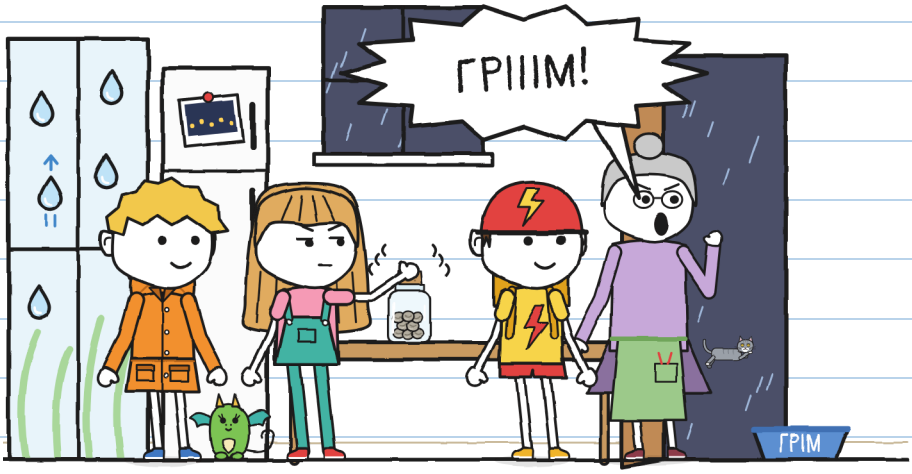

І Юля відкрила слоїк.

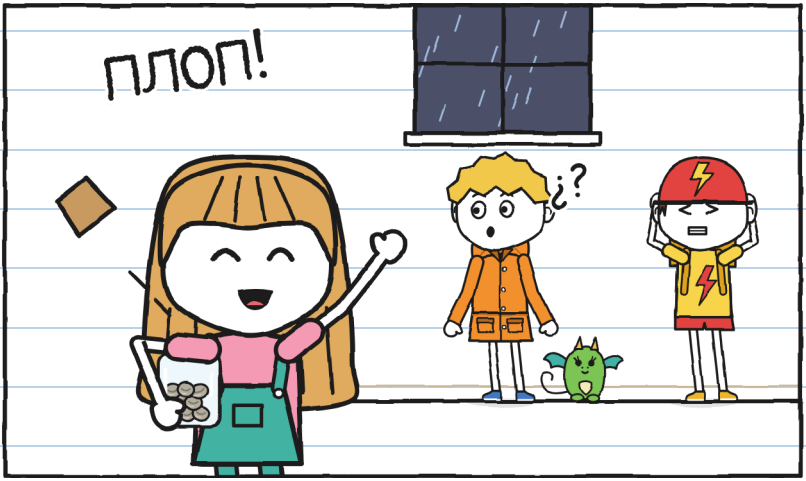

— Прогриміло! — сказала вона.

Грім не гримів. Кричала Флора. Грім — це кіт.

Я почула «ГРІМ!». Саме цього я чекала. Ніхто не сказав мені, що це кіт. —Ю.

Я записав це на сторінці 17.

Ту сторінку я прочитала пізніше. —Ю.

Коли слоїк відкрили, він затих. Усередині було лише вісім сірих кульок. Холодних і нерухомих. Юля висипала їх на стіл. Роздивилася в лупу.

— На них є рисочка, — сказала вона. — Наче заплющене око.

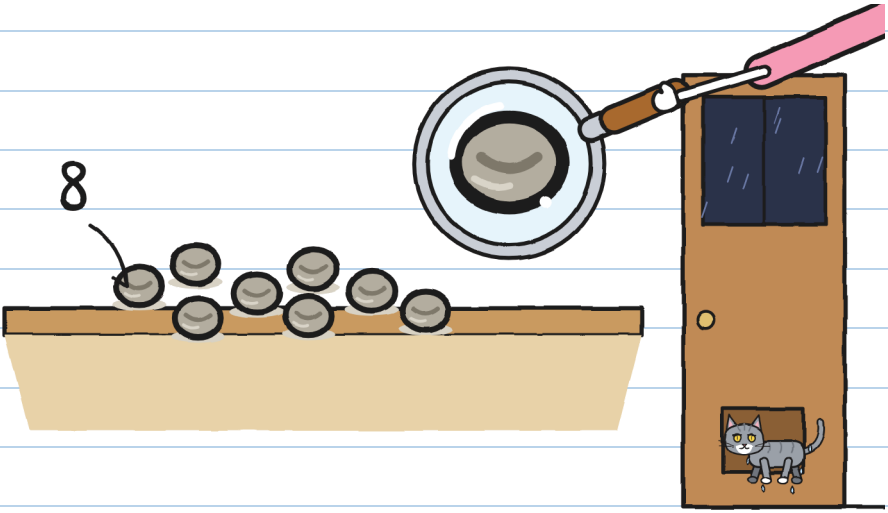

Грім повернувся крізь котячий лаз, весь мокрий. Флора зачинила двері.

— Каміння. Як завжди, — сказала вона. І подивилася на Юлю.

Юля стала такого кольору, як її футболка.

— Вони сплять, — сказав я. — Це не каміння, а насіння. Тому й написано «не відкривати до грому». Може, грім їх розбудить. Здоровий, від якого тремтять шибки.

Флора замовкла. Потім сказала:
— Якщо це насіння, нехай це доведе.

Надворі вже майже стемніло. Було шість вечора. Спалах. Юля почала рахувати:

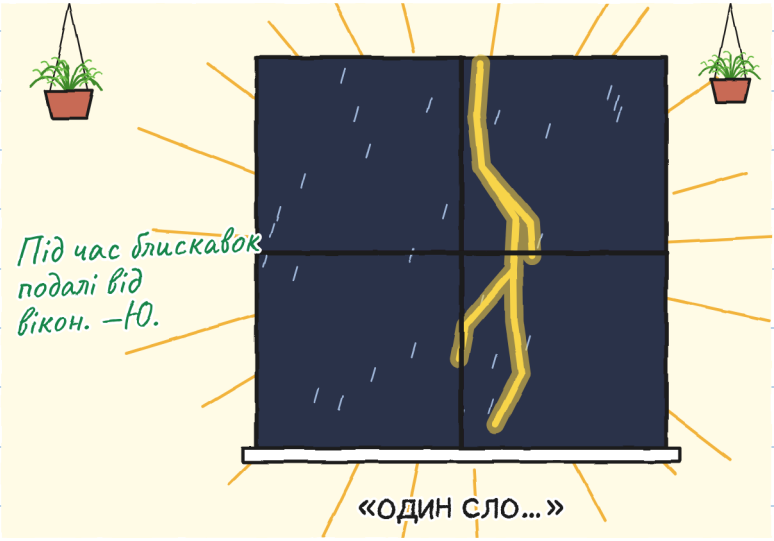

І тоді прийшов справжній.

Грім і спалах одночасно: гроза була просто над нами. Затремтіли стіл, склянки, шибки.

І згасло світло.

Я гикнув. Крихта гикнула: спалах полум'я.
Протягом секунди ми бачили всю кухню.
Стіл був порожній.

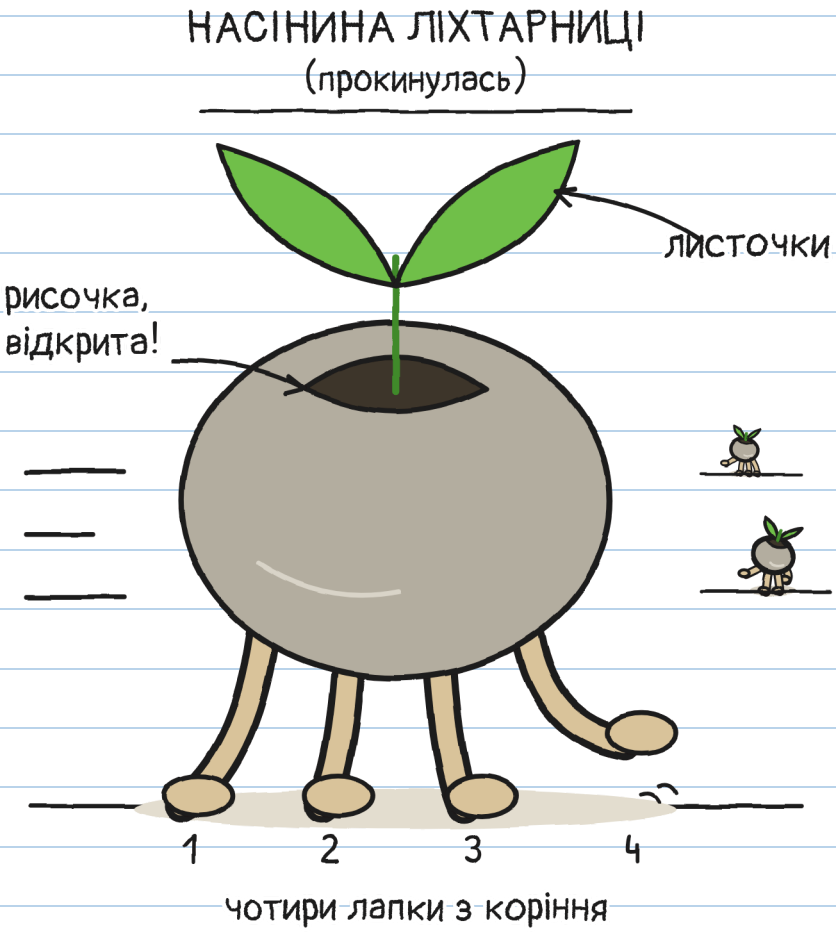

У каміння були лапки.

І посміх. –Ю.

РОЗДІЛ 3

Рухаються, коли не дивишся

У темряві чувся ніби крихітний дощик: тік, тік, тік. Ще спалах: насінини були вже далі. І нерухомі. Дуже нерухомі. Наче нічого й не було.

Вони бігли швидко. Але кожна блискавка їх зупиняла. А їх було багато. Я дивився на них з-під столу. Я начепив друшляк Флори: удома, коли гримить, я теж такий начіпляю.

Це гра «Замри». Тільки з насінинами. —Ю.

Флора спрямувала ліхтарик на одну насінину.
Насінина зупинилася.
Вона націлила його на іншу. Перша побігла.

— Це насіння! Воно прокинулося! —
вигукнула Флора.

Вона відвела світло. Тепер побігла друга.
— Нам потрібен ще один ліхтарик, — сказав я.
— Тоді вигадуй щось інше. У мене тільки цей.

На світлі — нерухомі. У темряві — біжать.
Ліхтарика на всіх не вистачало.

Усі бігли до котячого лазу. Флора загородила його величезним горщиком.

— Вони шукають землю, змочену грозою, — сказала вона. — Тут є лише земля з-під крана. А надворі землі майже немає: якщо вони вийдуть, дощ змиє їх у канал.

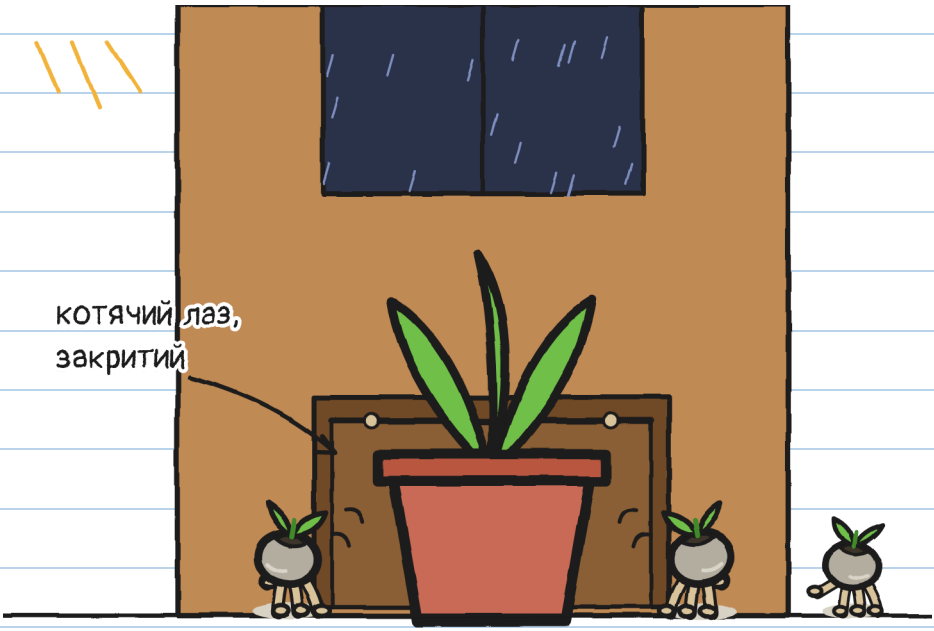

Але тепер насінини були по всій кухні, в темряві. А на кухні є сотня схованок.

Ми спробували все:

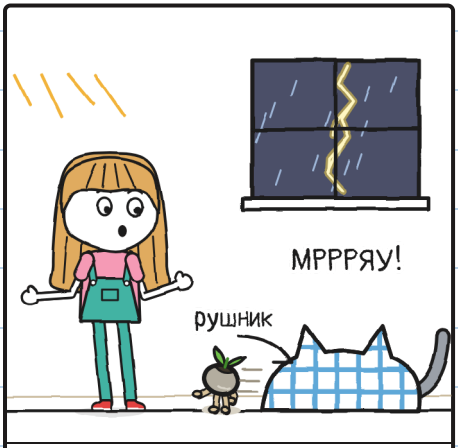

Юля з рушником: піймала Грома.

Тоньо, голими руками: Грім піймав його.

Крихта, зі своїм полум'ям: одна!

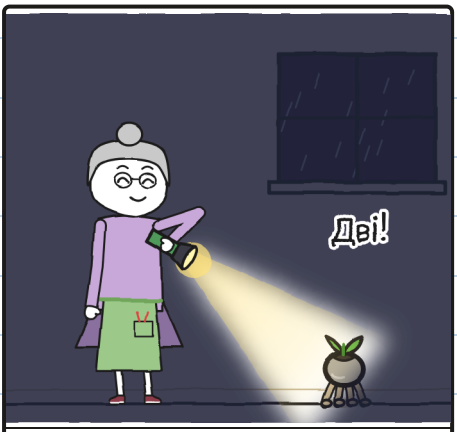

Флора, з ліхтариком: дві!

Грім теж ловив. Він бачить майже в темряві. Ми — ні.

Тоньо не боїться гроз. Він боїться котів.

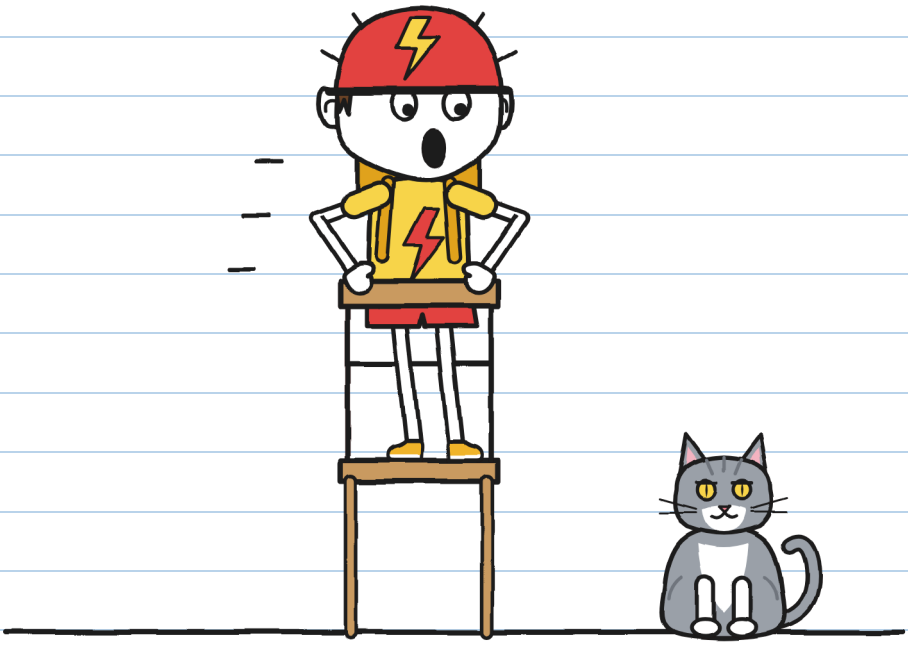

— Це не кіт! — сказала йому Юля. — Це Грім!
— ЩЕ ГІРШЕ!

Два страхи й одне ім'я. —Ю.

Я й далі сидів під столом, з друшляком на голові. Звідти я дещо помітив: насінини завжди поверталися до котячого лазу. Горщик загороджував їм шлях. Вони штовхали.

Усі. До одного місця.

Я накреслив схему.

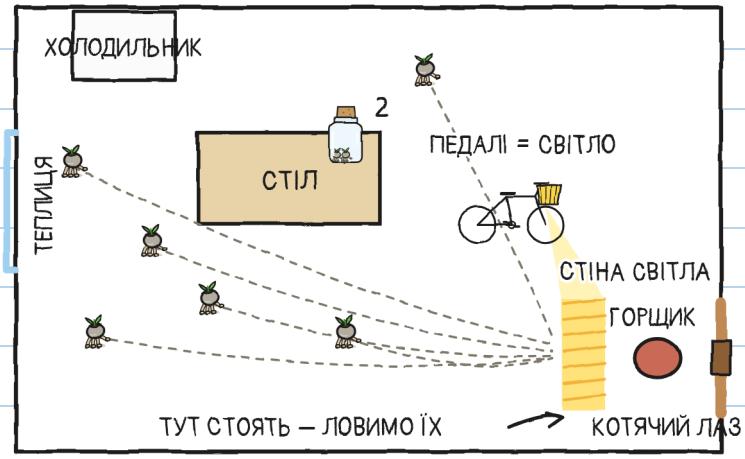

— Тоньо, твоя фара світиться, коли крутиш педалі?

— Звісно.

— Тоді сьогодні ти доставлятимеш світло.

Ми поставили велосипед на підніжку. Фара світила на котячий лаз. Світло БЛИСКАВКИ дає динамо: якщо колесо крутиться, є світло. І Тоньо закрутив педалі.

Він крутив педалі, як ніколи. Особливо коли Грім заскочив на нього.

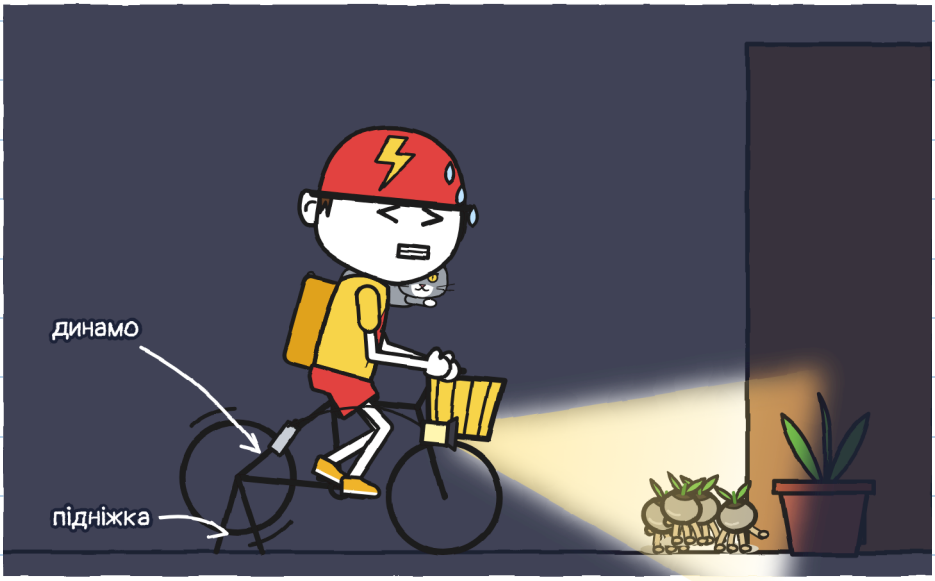

Нарешті БЛИСКАВКА на щось згодилася. —Ю.

Насінини доходили до світла й зупинялися. Ми ловили їх по одній. І в слоїк. Три. Чотири.

Грім схопив ще одну зубами. Флора витягла її двома пальцями.
— П'ять! — сказала вона.

Шість.

Флора закрила слоїк. Так жодна не втече. Потім нахилилася нам допомагати. А Грім стрибнув на стіл і скинув його.

Тоньо піймав його в повітрі.
— БЛИСКАВКА, — сказав він. — За секунду або безкоштовно.

Але він перестав крутити педалі. Світло згасло. А Грім метнувся до котячого лазу.

У темряві: тік, тік, тік. Грім штовхнув горщик: хрясь. І лаз сказав клац.

Ще спалах: на підлозі лишилася тільки одна насінина. Юля її піймала. Сім.

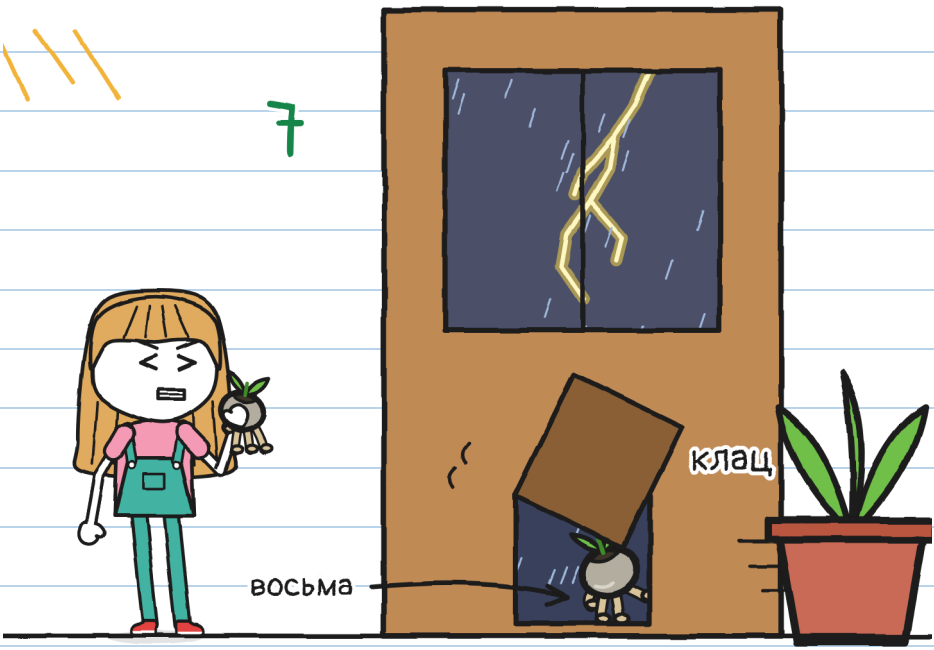

Восьма втекла крізь котячий лаз.

— Я піду по неї! — сказала Юля, тримаючись за клямку.

— Під час блискавок ніхто не вийде, — сказала Флора, стоячи перед дверима. Вона говорила дуже серйозно.

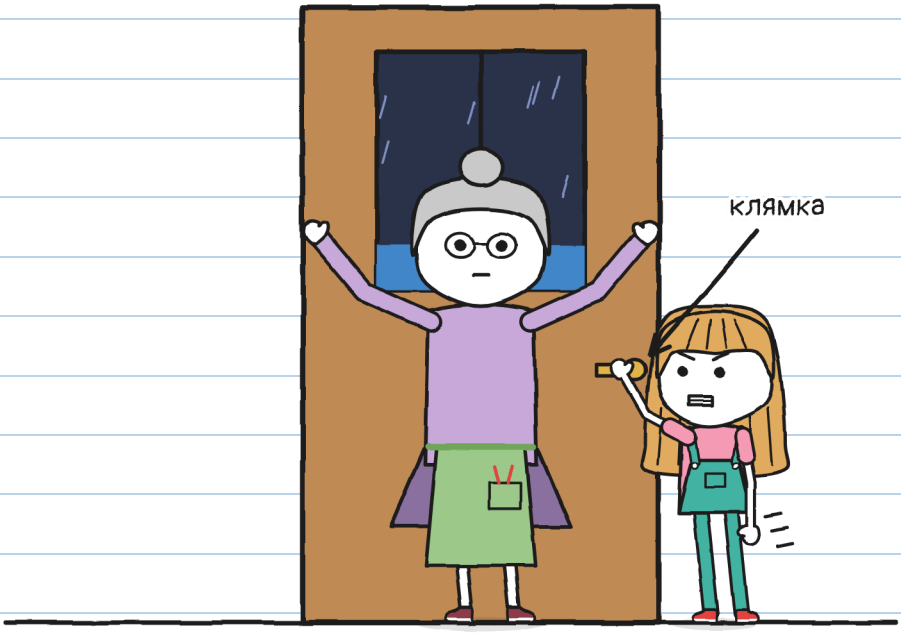

Юля не сперечалася. Але й клямку не відпустила.

Згодом лаз клацнув. Це був Грім, весь мокрий. Без восьмої.

— Спалах… один слон, два слони.
Бррмм.
— Два, — порахувала Юля. — Гроза все ще дуже близько.

— Тепер час їх садити, — сказала Флора. — Поки гроза не пішла. У темряві.
— Там, усередині? — запитала Юля.
Флора показала на краплі на склі.
— Чари діють. Блискавки лишаються надворі.

Потім вона подивилася на Крихту.
— У темряві.

Крихта подивилася на мене. І гикнула.

РОЗДІЛ 4

Гик

Флора пояснила нам, як садити ліхтарницю. Її цього навчили. Я записав це офіційними літерами:

ЯК САДИТИ ЛІХТАРНИЦЮ

1.
Земля, змочена грозою.
(З-під крана не годиться.)

2. 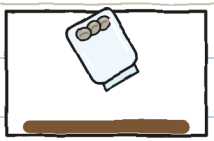
Відкрити слоїк над землею.
(Якщо відкрити раніше, втечуть.)

3.
Усе в темряві: вони самі закопуються в землю.
(Якщо їх закопати, не зійдуть.)

4. 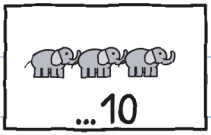

Поки гроза не пішла:
якщо більше десяти слонів,
вони вже не садяться до наступної.

Розбудити: нуль слонів. Посадити: до десяти. На одинадцяти — спати. —Ю.

Флора повернула корбу. Вікно не відчинилося: намальовані краплі почали стікати вниз. Справжній дощ пройшов крізь скло й упав на грядку — довгий стіл, повний землі.

— Усе на грядку. Ні краплі на підлогу, — наказала Флора дощу.

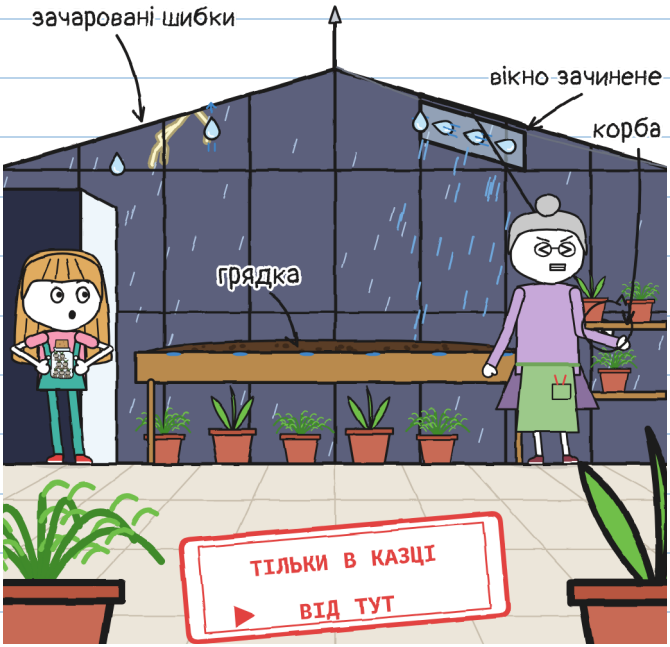

Ці шибки існують лише в казці. Під час справжньої грози жодних теплиць (сторінка 76). —Ю.

— Земля, змочена грозою, — сказала вона. — А тепер усе в темряві.

Але Крихта вже була всередині. Вона прослизнула між ногами Флори. Ніхто не бачив. Вона була під грядкою, поміж горщиками.

Флора обережно потягла її. Крихта вчепилася в горщики всіма чотирма лапами. Віра нас уже попереджала.

Кожен мій гик на кухні запалював Крихту в теплиці.

Я намалював це, щоб зрозуміти:

На кухні гикавка допомагала: спалах полум'я, нерухома насінина, спіймана насінина. У теплиці — ні. Полум'я кожні три секунди. Темно ніколи не було стільки, скільки треба, щоб закопатися в землю.

Ланцюжок треба розірвати. Найлегше розірвати ланку — ти. З любов'ю. —Ю.

Ми перепробували всі ліки від гикавки:

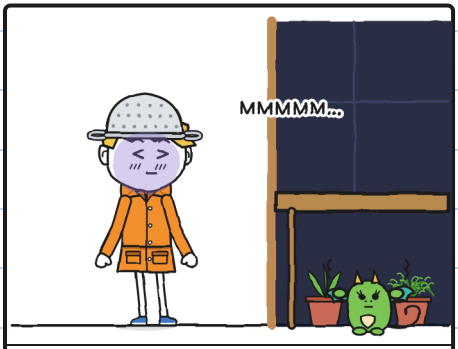

Затримати дихання

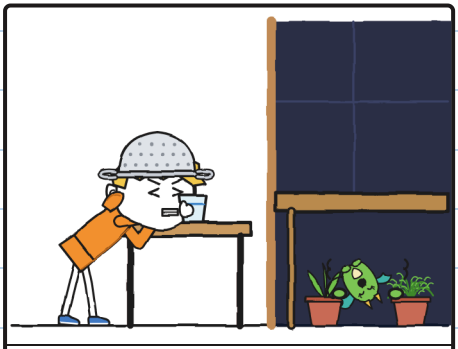

Вода догори дриґом

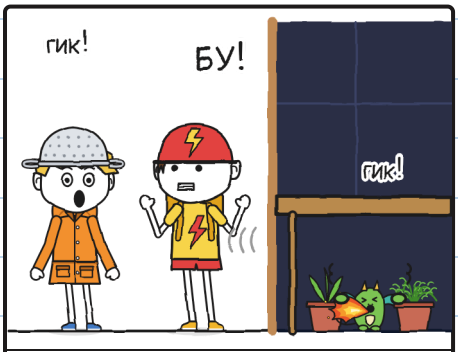

Переляк

Цукор

Крихта скопіювала їх усі. Не відпускаючи горщиків.

Ліків: нуль. Гиків: багато. —Ю.

— Чотири слони. П'ять.

Прогримів грім.

— Ця блискавка вдарила далі, — сказала Юля.

Сім насінин кружляли в слоїку. Я гикав.

— А якщо ми дійдемо до одинадцяти? — запитав я.

Юля подивилася на насінини.

— Знову каміння.

Потім вона подивилася на мене.

— Крихта копіює твій страх, — сказала Юля.
— Хай копіює щось інше, — сказав я. І гикнув.
— А якщо витягнути її? — запитав я.
— Вона вчепиться. Ти ж бачив.
Юля понизила голос.
— Спершу побудь із нею.

Ліків від страху в мене не було. Був план, щоб його сховати. І він уже не працював:

Мій план, щоб не було видно,
що я боюся громів:

1. Казати, що я їх обожнюю.
2. ~~Не гикати.~~ гик гик гик гик гик
3. ???

А що з третім пунктом? —Ю.

Я намагався. Справді.

Одна нога всередині.

Грім.

І знову на кухні.

У теплиці громи чути найгучніше. У всьому районі.

Від дверей я глянув угору, крізь скляну стелю. Між двома спалахами я побачив їх високо над дахом. Драконів Віри, що літали в грозі. Вони вилітають, коли ніхто не дивиться вгору. Тому Віра не пішла з нами: під час грози вона стежить за ними.

Вони не гикали.

— Ходімо, мисливцю, — сказав Тоньо.

Я чекав на жарт. Його не було.

Я зняв друшляк і віддав Флорі. Вона тримала його, як справжню каску.

І я зайшов.

Друшляк не зупинить блискавку. Страх — іноді так. —Ю.

Усередині дощ лунав, як тисяча пальців по склу. Я поліз рачки під грядку. Крихта була там, згорнувшись клубком. Вона тремтіла, як я.

БРРРММ! Я гикнув. Крихта гикнула. Спалах полум'я освітив нас обох.

Нас було двоє мисливців за грозами під однією грядкою.

Від дверей Юля тихо сказала. Не сміючись:

— Рахуй на мене.

РОЗДІЛ 5

Рахуй на мене

І ми стали рахувати. Вона — біля дверей, я — під грядкою, з Крихтою біля мого дощовика.

Спалах.

— Один слон. Два слони. Три. Чотири.

П'ять. Шість.

Бррмм.

— Шість: приблизно два кілометри, — сказала Юля. — Блискавка вдарила далі. Ми в укритті.

Я порахував шістьох слонів. Страх нікуди не дівся.

Я вже казав, що обожнюю грози. Двічі. Це не допомогло.
Крихта подивилася на мене.
Я спробував сказати правду.

— Я боюся громів.

— Я знаю, — сказала Юля. — Ти намалював це сьогодні вранці, на сторінці 6. Я чекала на тебе.

— А я боюся котів, — сказав Тоньо. Грім спав у нього на колінах. Тоньо не смів поворухнутися.

— А я боюся чекати на те, що не приходить, — сказала Флора. — Тому я відкривала слоїк одразу.

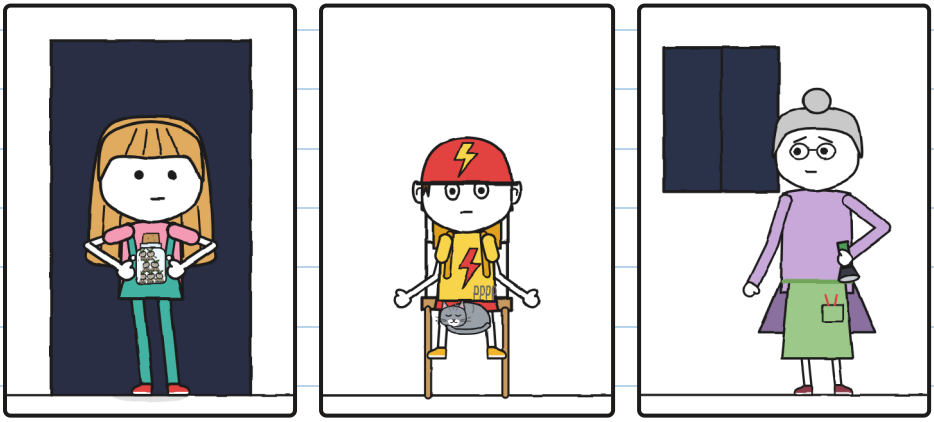

А я — кладок. Це ви вже знали. —Ю.

Ніхто не засміявся. Дощ ішов так само. Але під грядкою я вже не був сам.

Я дихав повільно. Крихта дихала повільно.

Спалах. Ми рахували разом до дев'яти. Бррмм.

І я не гикнув. Ні від цього грому, ні від наступного.

— Тепер! — прошепотіла Флора.

Юля ввійшла навшпиньках, у темряві. Поставила відкритий слоїк на змочену землю. І безшумно повернулася до дверей.

Тік, тік, тік. У темряві щось виходило зі слоїка.

Спалах, дуже далеко. Ми рахували самими губами, до десяти. Бррмм.

Десять: останнє, що годилося.

При наступному спалаху ми це побачили:

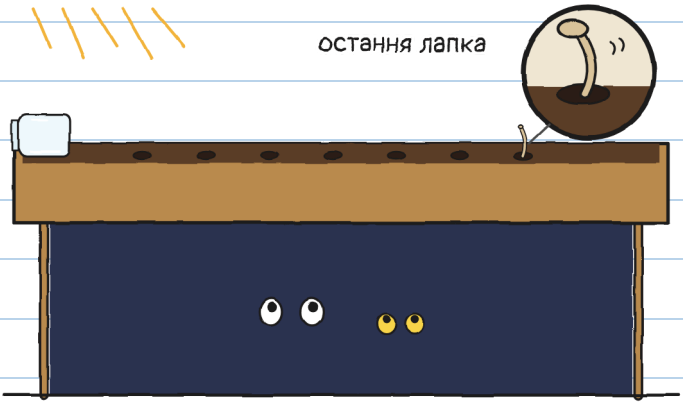

Слоїк був порожній. У землі було сім дірочок. З останньої ще визирала лапка.

Потім якийсь час нічого. Лише ми в темряві, що дивилися на грядку.

І тоді запалилася перша.

Сім ліхтарниць. У кожній — шматочок блискавки.

Крихта не гикала. Вона дивилася на ліхтарниці з відкритою пащею. Так само, як я. Вона вже копіювала не мій страх. Вона копіювала оце.

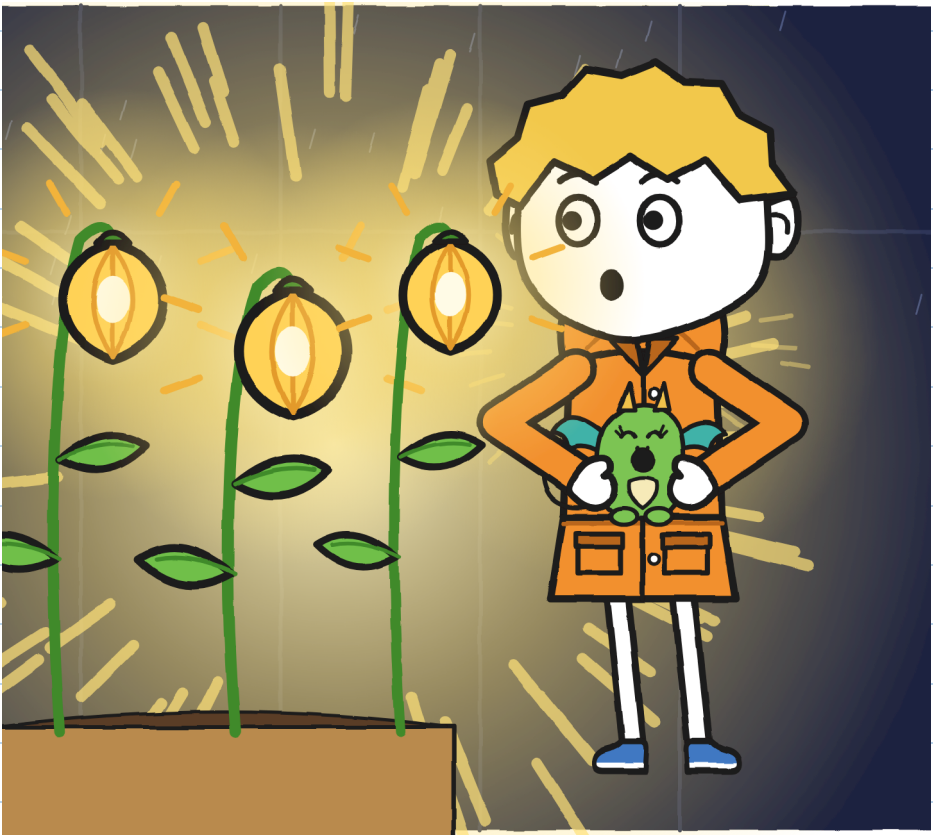

Флора довго мовчала. Потім торкнулася однієї ліхтарниці кінчиком пальця. Повільно. Як торкаються того, на що довго чекали.

— Ось такою була набережна, — сказала вона.

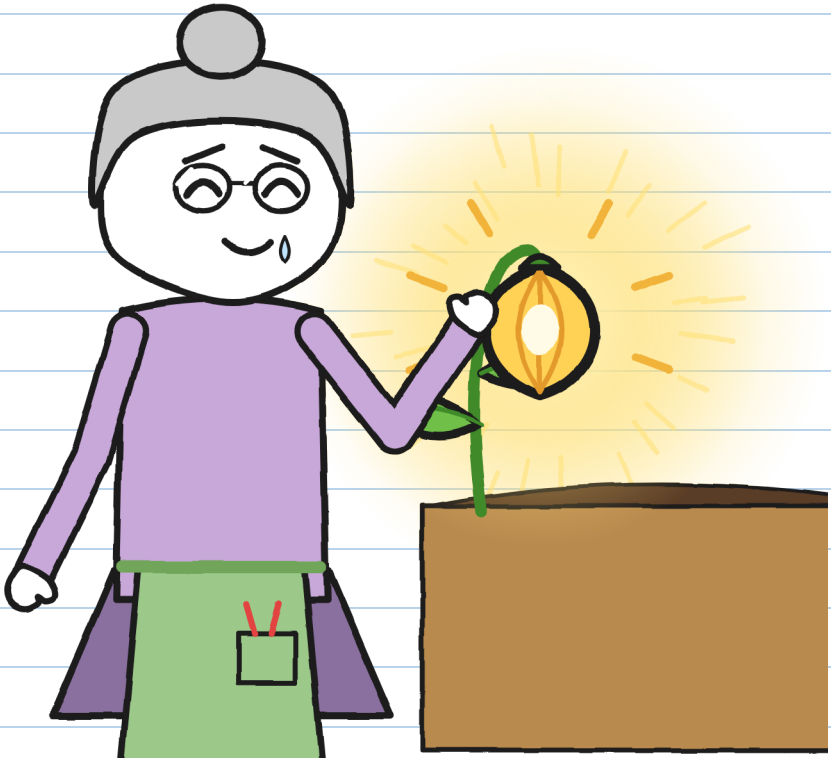

Я теж торкнувся однієї. Крихта теж. Вона була тепла, як камінь на сонці.

Флора зупинила дощ корбою.
Потім дістала ручку.
Нарешті вона підпише.
Юля зупинила її двома пальцями.

— Ще ні.
Вона подивилася на сім ліхтарниць.
— Однієї бракує. Це я відкрила слоїк завчасно.
Ми мусимо її знайти.
Потім вона пішла на кухню. Відлипила етикетку від коробки. І сховала її до кишені комбінезона.

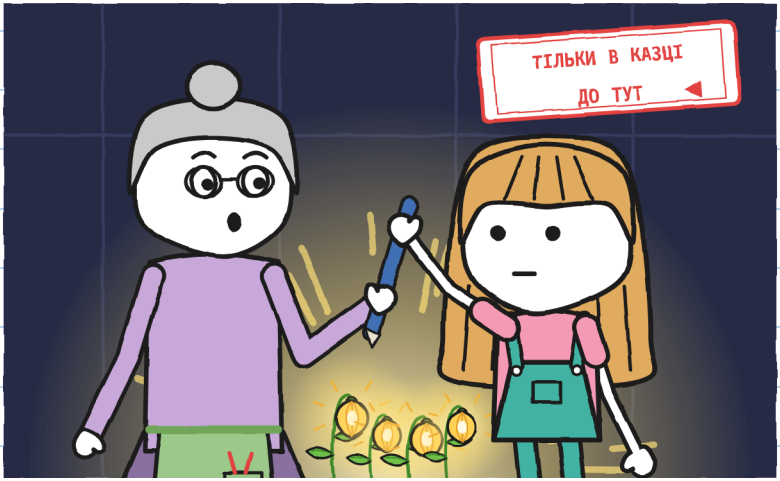

Доставляти — то доставляти повністю. —Ю.

Ми повернулися на кухню.

— Двір ще зачинений, — сказала Флора. — Поки не виходимо.

Ми чекали. Юлі не було більше спалахів для рахунку. А потім ми чекали ще пів години після останнього грому. Дощ уже не йшов. Гроза пішла.

А восьма була там, надворі. Десь у темряві. Якщо вона не знайшла землі вчасно, то знову засне. Ще один камінь. А без підпису на світанку посилка No 2 полетить назад на свою полицю.

— Ходімо її шукати, — сказала Юля.

Флора подивилася в ніч. Потім тричі стукнула в мур двору. Як казала Віра. Це стіна Дому драконів.

— Цього разу, — сказала вона, — ви підете не самі.

РОЗДІЛ 6

Восьма

Ми вийшли з Флорою та Вірою, з ліхтарем і велосипедом. Юля несла порожній слоїк і етикетку. Я ніс Крихту в дощовику. Було видно лише голову.

Ми шукали у дворі. На стежці. Край каналу.

Нічого.

Якщо восьма заснула, вона могла бути будь-яким із тих каменів.

Світло ліхтаря сяяло на мокрому камінні.
Тоді я подумав: такий маленький вогник може світити, а ми його не бачимо.
— Зачекайте. Погасіть світло.
Тоньо зупинив велосипед. Віра приглушила полум'я. Флора вимкнула ліхтарик.

Ми завмерли.
У кінці набережної був маленький вогник.

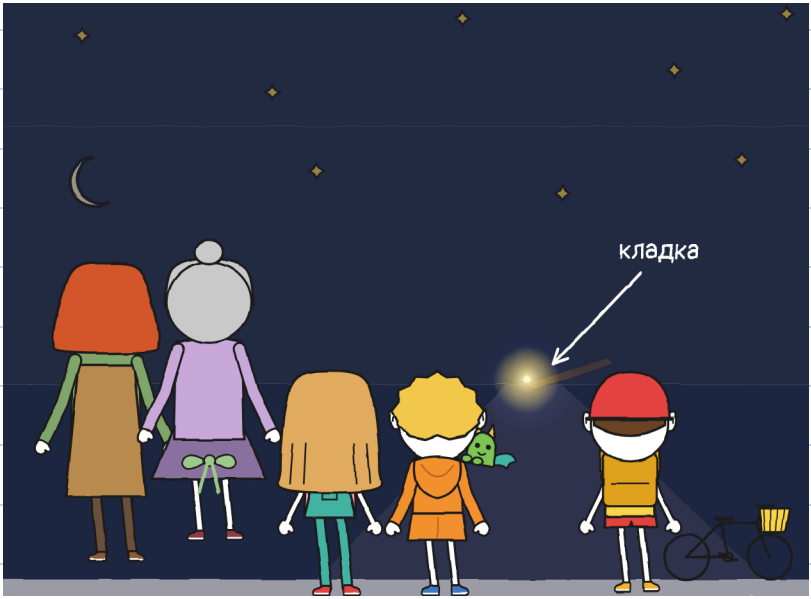

Біля самої кладки.

Гадаю, дощ скотив її стежкою до набережної. Вона застрягла в щілині між двома каменями, з трохи мокрої землі. Саме біля кладки. Там вона й посадила себе сама. Здалеку — маленький вогник. Зблизька — вона освітлювала все довкола.

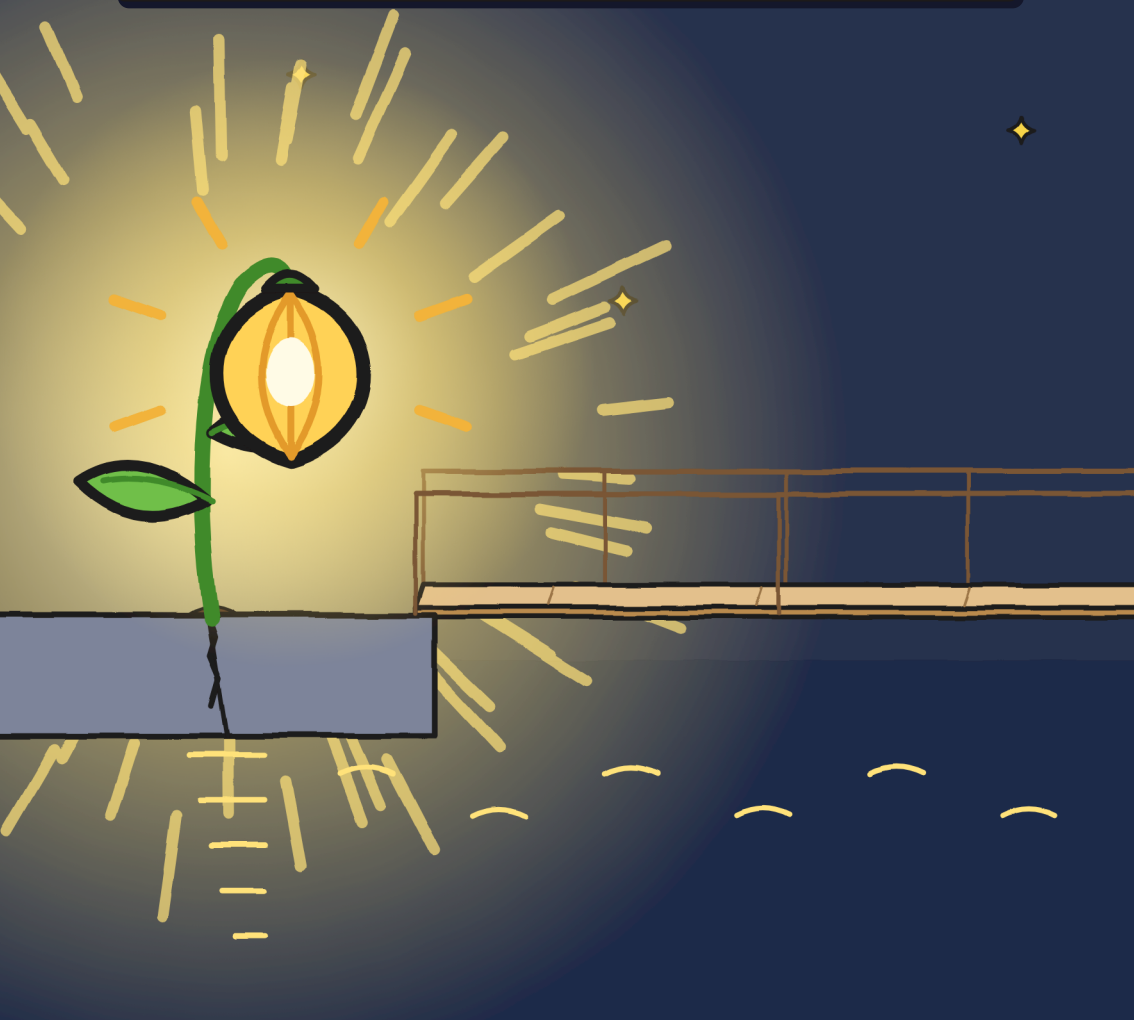

Юля довго дивилася на кладку. При світлі вона здавалася іншою. Коротшою. Ширшою. Просто дерев'яною дошкою.

Вона поставила ногу на кладку. Лише одну. Потім прибрала.

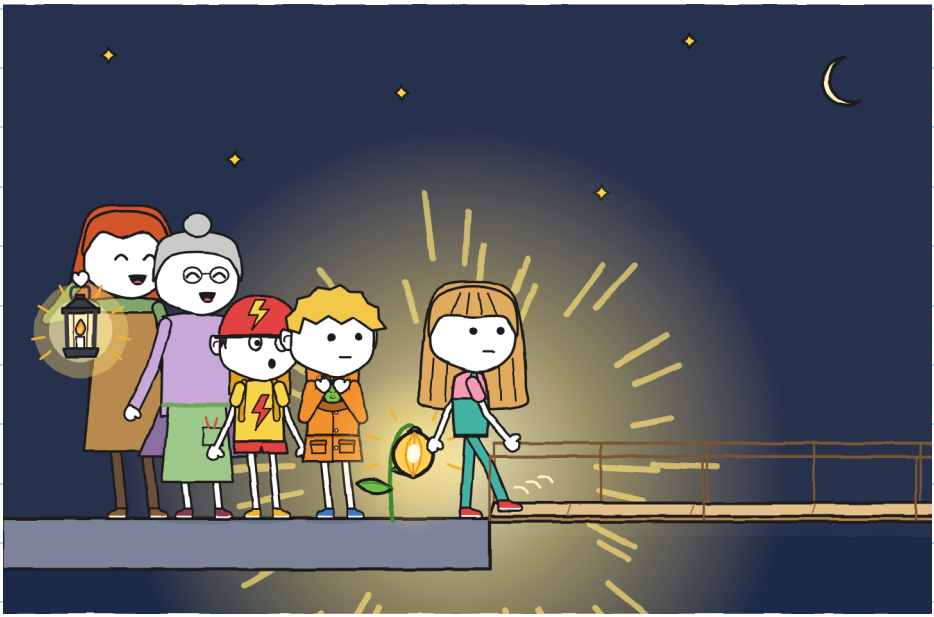

Здалеку мені вже не страшно. Зблизька — теж майже ні. —Ю.

— Ця залишиться тут, — сказала Флора. — Вона сама обрала місце.

Юля віддала їй етикетку й свій зелений маркер. Те чорнило не стирається. Флора розписалася там само, при світлі восьмої. І повернула маркер.

На прощання Флора дала мені свій друшляк:
— Залиш собі. На наступну грозу. І скажи Марі, що давно пора.

Віра залишила Крихту в її гнізді. Вона повезла нас до крамниці у фургоні, з велосипедом Тоньо ззаду. Ми їхали через міст на шосе: вночі Великий міст розводять для кораблів. Вона висадила нас біля дверей крамниці й повернулася до своїх драконів.

У крамниці було темно. Мари за прилавком не було.

Вона була під ним.

— Уже минуло? — запитала Мара.
— Давно, — сказала Юля.

Ковдра. Навушники. Ківшик замість каски.
Двадцять три доставки. Жодної під час грози.
Тепер я зрозумів.

Я передав їй слова Флори. Мара насунула ківшик аж до брів.

— Я теж боюся громів, — сказав я їй.
Вона підняла ковдру.

Я заліз під прилавок до неї. Ми помістилися.

Мара поставила для Тоньо коробку догори дном. Біля табуретів.

— Твоє місце. Поки що, — сказала вона.

Тоньо сів. Маркером Юлі дописав на рюкзаку ще два слова: «і котів».

Тепер дрібний шрифт каже правду. —Ю.

Я виправив свій план. Для громів:

1. Рахувати слонів.
2. З кимось.
3. Якщо гикну, нічого страшного.

І не казати, що ти мисливець за чимось. —Ю.

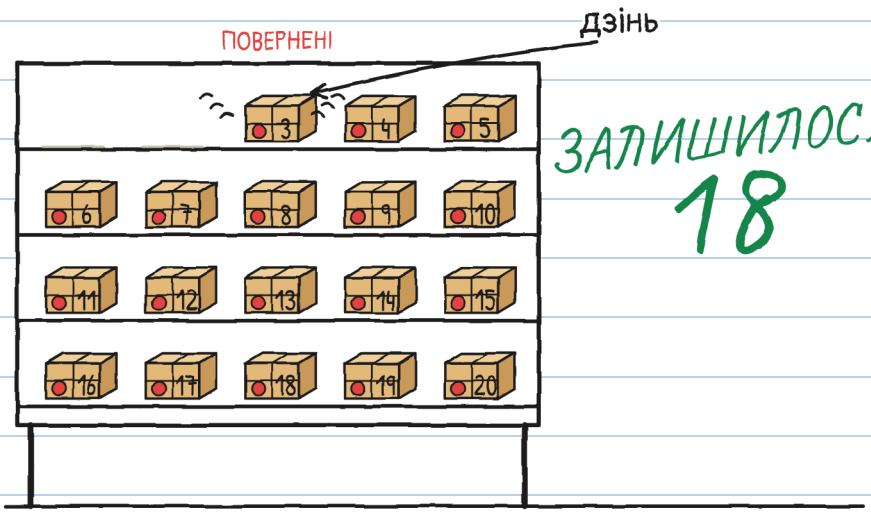

Тієї ночі, перш ніж піти додому, одна з повернених задзвеніла: дзінь. Як дзвіночок. Це була No 3.

На етикетці було написано:

№ 3

ДЛЯ ТОНЬЧИКА

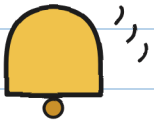

Тоньо став такого кольору, як його каска

НЕМОЖЛИВІ ДОСТАВКИ · 3

(скоро)

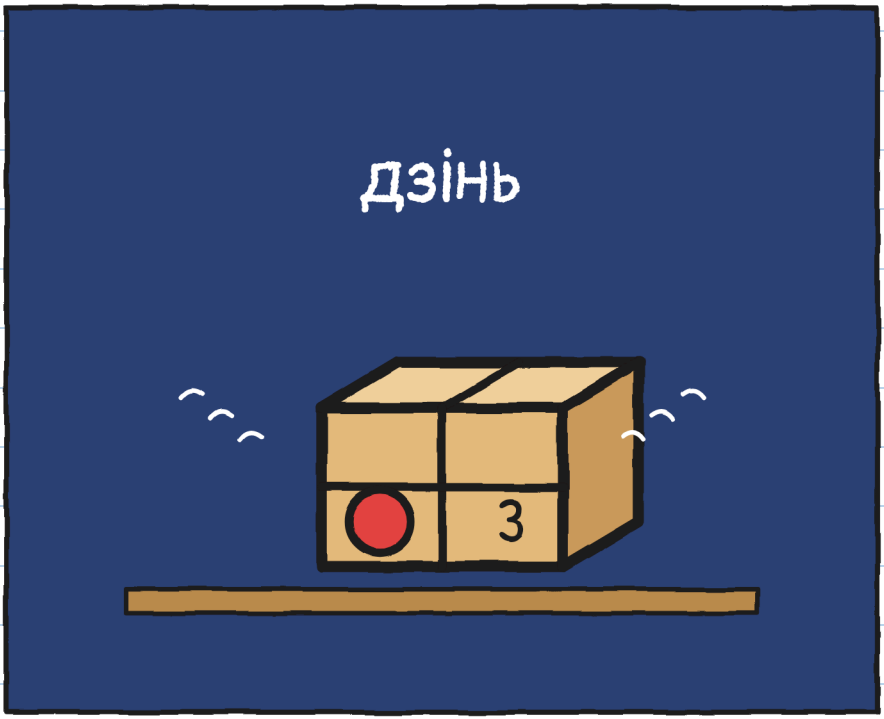

Хто надсилає посилки Тоньо? —Ю.

РАЙОН (версія 2)

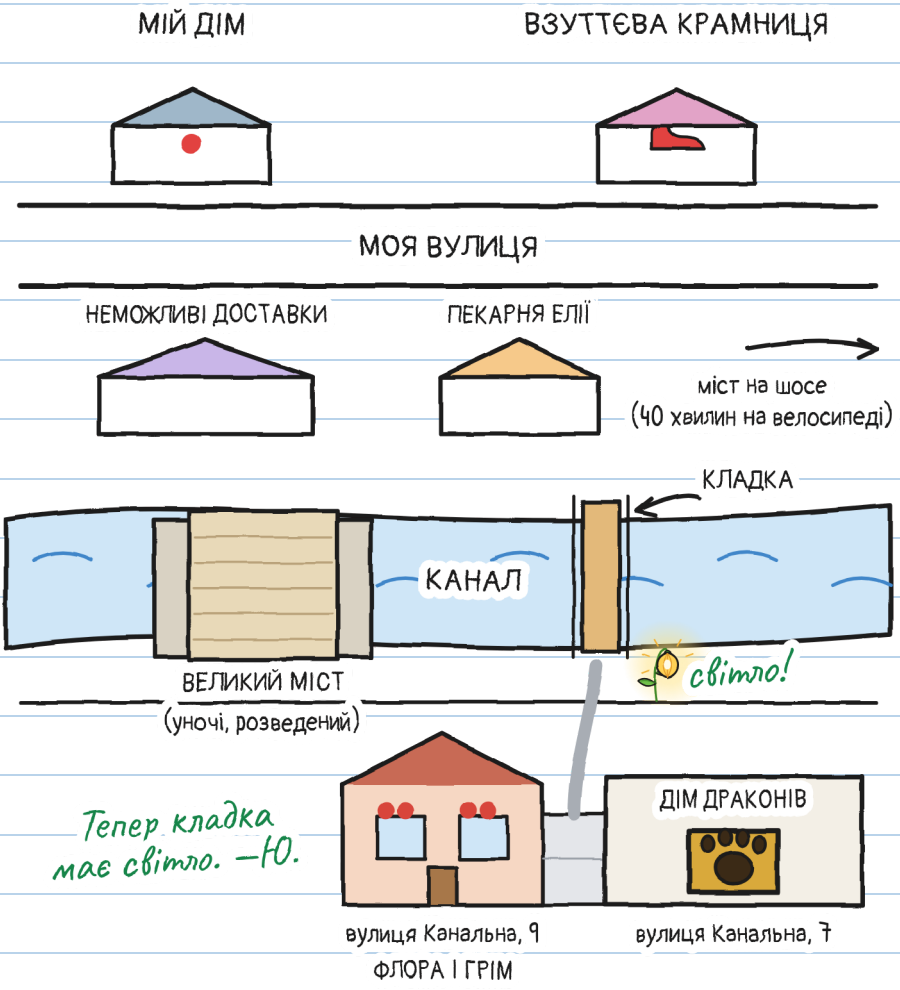

У мене є картка на R. Сліди 1 і 2 — із зошита 1.
Нові я записав:

ЩО МИ ЗНАЄМО ПРО R.

R.

1. Має дуже поганий почерк (Мара).
2. Віра зблідла, прочитавши ініціал.
3. Давно висаджували ліхтарниці разом із Флорою.
4. Запізнюється, але виконує.
5. Зачаровані шибки Флори — теж від R.

6. Імені ніхто не називає. Це теж слід. —Ю.

А ти? Хто, на твою думку, R.?

Я думаю, що R. — це...

ОДНА ІСТОРІЯ, ШІСТЬ РОЗМІРІВ

Є шість розмірів, від 3 до 16 років, і понад 20 мов. XXS, XS, S, M і L мають однакові сторінки й однакові малюнки. XL — це роман. Змінюється лише те, як розповідається.

РОЗМІР XXS · PRE-A1
ЮЛЯ ЛОВИТЬ СЬОМУ НАСІНИНУ.

РОЗМІР XS · A1
На підлозі лишилася одна насінина. Юля її піймала. Сім.

РОЗМІР S · A2
Ще спалах: на підлозі лишилася тільки одна насінина. Юля її піймала. Сім.

РОЗМІР M · B1
При наступному спалаху лишилася тільки одна насінина, і Юля її піймала. Сім.

РОЗМІР L · B2
Коли знову спалахнула блискавка, на підлозі лишилася одна-єдина насінина, і Юля її піймала. Сім.

РОЗМІР XL · B2-C1
Ілюстрований роман · 13+

Рівні за ЗЄР орієнтовні.

Кожен у своєму розмірі. Та сама гроза. —Ю.

ДЛЯ РОДИН І ВЧИТЕЛІВ

Опрацьовуй кожен розділ на linguaula.com

СПРАВЖНЯ ГРОЗА: ЩО РОБИТИ

1. Якщо чуєш грім, навіть далекий, зайди в дім: блискавка вже може дістатися до тебе.
2. Усередині, з дорослим, подалі від вікон, дверей і скла. Жодних теплиць, мостів, дерев і води.
3. Не виходь, доки не мине пів години після останнього грому.
4. Рахунок слонів допомагає зрозуміти, чи блискавка вдарила близько, чи далеко, і заспокоїтися. Він не підказує, коли виходити.

РАХУЙ СВОЮ ГРОЗУ

Із дому: рахуй слонів між спалахом і громом.

Спалах	Слони	Кілометри (1 на 3, приблизно)	Ця блискавка: ближче чи далі?
1	15	5	–
2	9	3	ближче